

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 121.540 van 9 juli 2003
in de zaak A. 134.124/VII-29.234.**

In zake : de n.v. DECOSTER,
die woonplaats kiest bij
advocaat K. HELSEN,
kantoor houdende te LEUVEN,
Diestsevest 40

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
advocaat I. LAUREYS,
kantoor houdende te BUGGENHOUT,
Provincialebaan 20.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat de n.v. DECOSTER op 14 maart 2003 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van het besluit van de Vlaamse minister van Leefmilieu en Landbouw van 10 januari 2003 houdende uitspraak over het beroep aangetekend tegen de beslissing van 7 mei 1992 van de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen, houdende het weigeren van de vergunning om een vergunde varkensfokkerij gelegen te 8820 Torhout, Bruggestraat 211, uit te breiden;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur P. PROVOOST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 11 juni 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 19 juni 2003;

Gehoord het verslag van Staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. DE PEUTER die, loco advocaat K. HELSEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. BEECKMAN die, loco advocaat I. LAUREYS verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur P. PROVOOST;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. De feiten

De verzoekende partij exploiteert aan de Bruggestraat in Torhout een varkensfokkerij met 4.200 dieren. Hiervoor werd door de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen op 1 juni 1978 een exploitatievergunning verleend voor een termijn tot 27 december 1988.

Op 11 mei 1989, naar aanleiding van een vraag tot hernieuwing van de vergunning, beperkt de bestendige deputatie de vergunning tot 2.600 varkens in 5 stallen, voor een termijn van 15 jaar. Deze beslissing wordt niet aangevochten.

Op 21 mei 1992 weigert de bestendige deputatie een vraag, ingediend in januari 1991 onder het ARAB-regime, tot uitbreiding van de inrichting tot 4.000 varkens. Ditmaal tekent de verzoekende partij wel administratief beroep aan.

Op 10 januari 2003 wordt de bestreden beslissing genomen. De gevraagde uitbreiding blijft geweigerd. De weigering wordt als volgt gemotiveerd :

“(…)

Overwegende dat artikel 31 van het decreet van 20 december 1995 tot wijziging van het decreet van 23 januari 1991 inzake de bescherming van het leefmilieu tegen de verontreiniging door meststoffen een overgangsbepaling voorziet met betrekking tot lopende ARAB-vergunningsaanvragen die luidt als volgt :

‘Aan de bestaande veeteeltinrichtingen, zoals bepaald in artikel 2,7° van onderhavig decreet, en aan de bestaande landbouwinrichtingen waarvoor vóór 1 september 1991 een uitbatingsvergunning conform de ARAB-reglementering werd aangevraagd en waarvoor nog geen definitieve beslissing werd genomen in laatste aanleg, kan de vergunning worden verleend in zover aan de wettelijke voorwaarden is voldaan. Het aantal dieren waarvoor de vergunning wordt verleend mag niet groter zijn dan de aantallen bepaald in artikel 2bis, §2, 2° b),c),e) van dit decreet. De te vergunnen productie van dergelijke inrichtingen wordt (...) voor de toepassing van dit decreet als vergund beschouwd.’;

dat de som van de te vergunnen dieren, zoals bepaald in het vroegere artikel 2bis, §2, 2°, b),c),e) van het meststoffendecreet, het volgende bedraagt :

$A2/1.500 = 4.000/1.500 = 2,66$ zijnde groter dan 1; dat bijgevolg aan de (...) voormelde overgangsregeling van artikel 31 van het decreet van 20 december 1995 niet is voldaan; dat zelfs voor de bestaande vergunde varkensfokkerij (2.600 mestvarkens), reeds de coëfficiënt groter is dan 1 of $A2/1.500 = 2.600/1.500 = 1,73$; dat bijgevolg de aangevraagde verandering door uitbreiding met 1.400 mestvarkens tot een totaal van 4.000 mestvarkens dient geweigerd te worden;
(...)"

2. Beoordeling

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende dat de verzoekende partij terzake het volgende stelt :

"(...)

Volgens de interpretatie van de geldende wetgeving door de overheid - die door verzoeker heden wordt bestreden - zou verzoeker geen vergunning voor het gevraagde aantal dieren meer kunnen bekomen, zodat moet besloten worden dat de bedrijfstoestand een ernstige economische en financiële waardevermindering ondergaat vermits het bedrijf specifiek is ingericht en uitgerust voor het houden van 4.000 varkens maar een groot gedeelte hiervan vandaag definitief verloren gaat (de financiële en economische 'waarde' van een veeteeltbedrijf wordt in belangrijke mate bepaald door de vergunde toestand van het bedrijf).

(...)

Het nadeel dat heden zal worden geleden door het feit dat onmiddellijk 1.400 varkens van het bedrijf dienen verwijderd te worden is van dergelijke omvang dat dit nooit meer zal kunnen rechtgezet worden in de mate men op een uitspraak inzake de vordering tot nietigverklaring zou moeten wachten.

Bij niet-schorsing is de exploitatie van deze inrichting definitief en onherroepelijk ten dode opgeschreven. Wanneer de bestreden ministeriële beslissing niet zou worden geschorst komt verzoeker onmiddellijk in een zeer penibele situatie terecht aangezien hij op dat moment moet overgaan tot een onmiddellijke en substantiële afbouw van zijn veestapel.

(...)

Bij een verlies van meer dan één derde van de vergunde veestapel is het vrij evident dat hierdoor ontegensprekelijk een ernstig nadeel wordt geleden.

Er bestaat hierover trouwens veelvuldige rechtspraak van Uw Raad waarbij werd geoordeeld dat de opgelegde inkrimping van veeteeltbedrijven van aard was om het voortbestaan van de onderneming ernstig in het gedrang te brengen en er derhalve tot schorsing werd bevolen: R.v.St. COLPAERT, nr. 54.100, 29 juni 1995; R.v.St. CLOET, nr. 51.495, 2 februari 1995; R.v.St. N.V. ANDREMA, nr. 47.499, 19 mei 1994 en nr. 63.659, 19 december 1996; R.v.St. N.V. HORSBEEK, nr. 64.437, 6 februari 1997; R.v.St. DESCHAPPER,

nr. 46.627, 24 maart 1994; R.v.St. HAENEBALCKE en DEWITTE, nr. 50.955, 22 december 1994 en nr. 60.341, 20 juni 1996; R.v.St. S.V.VYVARCO, nr. 53.979, 22 juni 1995; R.v.St. DEMEUTTER, nr. 60.144, 13 juni 1996; R.v.St. VIAENE, nr. 60.548, 27 juni 1996.

Een bijkomend facet van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel situeert zich in het feit dat ingevolge de bepaling van art. 7, §1 van het Uitvoeringsbesluit Nutriëntenhalte van 3 maart 2000 voorzien is dat de Mestbank op eigen initiatief de aan de veeteeltinrichting toegekende nutriëntenhalte kan herzien wanneer wordt vastgesteld dat de toegekende nutriëntenhalte hoger is dan de vergunde productie op de inrichting. De herziene nutriëntenhalte wordt in zulk geval zelfs met terugwerkende kracht van toepassing vanaf de overschrijding.

Verzoeker heeft bij beslissing van 22 september 2000 een nutriëntenhalte toegekend gekregen van 45.825 kg N en 18.788,25 kg P₂O₅ en dit gebaseerd op een veebezetting van 3.525 vleesvarkens.

Deze toekenning kan derhalve worden herzien zodat ook voor de reeds voorbij productiejaren nog een superheffing zou kunnen opgelegd worden en verzoeker voor de toekomst een aanzienlijk gedeelte van de toegekende nutriëntenhalte op definitieve wijze zal verliezen.

De vaste rechtspraak van de Raad die stelt dat er geen sprake kan zijn van een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel wanneer het nadeel dat voortvloeit uit de bestreden beslissing het rechtstreekse gevolg is van het eigengereid optreden van de exploitant kan in casu geen toepassing vinden.

Het huidige onwettige karakter van de exploitatie vindt zijn oorzaak in het feit dat de Minister er ruim 10 jaar de tijd voor heeft genomen een uitspraak te vellen over het door verzoeker ingediende beroep tegen een weigeringsbeslissing waarbij de weigering tot aflevering gebaseerd was op een volstrekt onwettelijke grondslag, met name een algemene overweging m.b.t. de mestverzaadigingsgraad en de kwaliteit van het grond- en oppervlaktewater. Bij een beslissing binnen een tijdspanne van enkele jaren (hetgeen nog steeds een zeer ruime beslissingstermijn zou zijn geweest) was het volgens de toenmalige stand van de wetgeving zeker mogelijk geweest de gevraagde vergunning voor uitbreiding af te leveren vermits er destijds geen enkel wettelijk beletsel daartoe bestond. Als de overheid zich dermate onredelijk lange beslissingstermijn voorhoud, kan het de exploitant toch moeilijk ten kwade worden geduld wanneer ondertussen de dieren toch worden gehouden (zeker wanneer eerder daarvoor wel een vergunning van overheidswegen aanwezig geweest is). Het betreft hier met andere worden geen moedwillig foutief gecreëerde situatie vanwege de exploitant. In die omstandigheden kan er bezwaarlijk sprake zijn van een 'eigengereid optreden'.

Uit hetgeen hierboven is uiteengezet blijkt overduidelijk dat verzoeker door de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen en ernstig nadeel zal lijden";

Overwegende dat de verwerende partij erop wijst dat de verzoekende partij zeventien inrichtingen exploiteert, met in totaal ongeveer 20.000 dieren, dat de stop te zetten exploitatie van 1.400 varkens een onwettige exploitatie is en dat de schorsing van de bestreden beslissing deze exploitatie niet wettig kan maken; dat zij stelt :

"Eventuele problemen met de voor de inrichting van verzoekster in het jaar 2000 vastgestelde nutriëntenhalte vinden evenzeer hun oorsprong in het wetens en willens verderzetten door verzoekster van een illegale toestand.

Als verzoekster al van enig nadeel doet blijken dan is dit louter financieel.

Zij meent dat zij onverminderd - sinds de herleiding van haar vergunde varkens aantal door de Bestendige Deputatie in 1989 tot 2600 dierplaatsen - nog

vermocht verder te exploiteren aan een bezetting van 4000 mestvarkensplaatsen, aangezien er voorheen op de inrichting zware investeringen waren gebeurd met het oog op de exploitatie aan een bezetting van 4200 vergunde mestvarkensplaatsen.

Zij stelt in haar verzoekschrift bij de uiteenzetting van het beweerde MTHEN dat bij niet-schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing haar inrichting te Torhout, Bruggestraat 211 definitief en onherroepelijk ten dode is opgeschreven.

Verzoekster beweert dat zij door de tenuitvoerlegging in een zeer penibele (financiële) situatie terechtkomt.

Er dient te worden opgemerkt dat verzoekster geen enkel gegeven voorbrengt mbt de omzetcijfers van haar inrichting te Torhout op het adres Bruggestraat 211.

Nog minder brengt zij enig gegeven naar voor van omzetcijfers van de vennootschap in haar geheel, ttz mbt de 17 inrichtingen die op haar naam en voor haar rekening worden geëxploiteerd.

Zij voert aldus geen concrete en specifieke gegevens aan waaruit kan blijken dat rekening houdend met de inkomsten die zij uit de exploitatie van haar andere inrichtingen put, haar financiële situatie door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing dermate is dat zij in haar voortbestaan zou worden bedreigd.

Verzoekster gaat er ten onrechte van uit dat het huidige onwettige karakter van de exploitatie uitsluitend zijn oorsprong vindt in het feit dat de Minister er meer dan tien jaar over heeft gedaan om een uitspraak te vellen over het beroep van verzoekster tegen de weigeringsbeslissing van de Bestendige Deputatie van 7 mei 1992.

Verzoekster zag haar vergunning reeds in mei 1989 herleid tot 2600 mestvarkens. Zij heeft de beslissing van de Bestendige Deputatie van 11 mei 1989 nooit bestreden met een beroep.

Zij heeft ervoor geopteerd om een nieuwe ARAB-vergunningsaanvraag in te dienen in 1991 met het oog op de uitbreiding van haar vergund aantal dierplaatsen van 2600 naar 4000.

Zoals ook zal blijken naar aanleiding van de bespreking van het tweede middel van verzoekster is het verre van zeker dat verzoekster, ingeval van het tussenkomen van een eerdere beslissing in de tijd in graad van beroep door de Minister, een andersluidende beslissing zou hebben bekomen";

Overwegende dat de bestreden beslissing niet de hernieuwing van een verstrijkende vergunning gedeeltelijk heeft geweigerd; dat dit immers reeds eerder gebeurde bij beslissing van 11 mei 1989 die door de verzoekende partij niet werd aangevochten; dat de thans bestreden beslissing enkel een nadien gevraagde uitbreiding (van 2.600 tot 4.000 varkens) weigert; dat er dus geen rechtstreeks verband is tussen deze beslissing en het moeten beperken van de varkenshouderij tot 2.600 dieren; dat de uiteenzetting van de verzoekende partij dat zij het recht om meer dieren te houden dan er zijn vergund, zou ontleenen aan het feit dat de overheid veel te lang heeft gewacht om te beslissen, niet kan worden aangenomen; dat krachtens artikel 4, § 1, van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning niemand zonder voorafgaande en schriftelijke vergunning een als hinderlijk ingedeelde inrichting mag exploiteren of veranderen; dat het vertrouwensbeginsel niet kan worden ingeroepen tegen uitdrukkelijke decreetsbepalingen in;

Overwegende dat niet is voldaan aan de tweede door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State gestelde voorwaarde, zodat de vordering moet worden afgewezen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op negen juli tweeduizend en drie, door :

de H.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

E. BREWAEYS.